

Μακεδ. (Καστορ. Νάουσ. Χαλκιδ.) Σάμ. κ.ά. ανάσωστος Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) ανάσουσους Μακεδ. (Σιάτ.) ανέσωστος Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.)—Λεξ. Αίν. ανέσουσους Ήπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. Μακεδ. (Βλάστ. Καστορ. Καταφύγ. Νάουσ.) Σάμ. Στερελλ. (Αίτωλ.) ανέσωτος Εύβ. (Αΐδηψ.) ανέσουσους Σάμ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄσωστος. Διὰ τὸ ἀνέσωστος ἰδ. ἄ-στερητ.

1) Ὁ μὴ ἐξαρκέσας εἰς τι Ήπ. 2) Ἀτελείωτος, ἀνεξάντλητος, ἀμέτρητος σύννηθ.: Ἀσωστο ἀλεύρι-κρασί λάδι. Ἀσωστα κάρβουνα-ξύλα. Ἀσωστη δουλειά-θάλασσα. Ἀσωστα βάσανα-παραμύθια κττ. σύννηθ. Τὸ κρῦο εἶναι ἀνυπόφορο, ὁ δρόμος ἄσωτος Μποὲμ ἔνθ' ἂν. Ἀσωτο ἀσκέρι Καλάβρυτ. Ἀσουτους κόσμους Ἀλμυρ. Ἀσουτα πλούτη Καστορ. Ἀσουτα χιτήματα Νάουσ. Πιάνουν ψάγια ἄσουτα Καστορ. || Φρ. Ἀσουστα κι ἀπλήρουτα (ἐπὶ ὑποθέσεων αἱ ὁποῖαι δὲν τελειώνουν) Θεσσ. (Ζαγόρ.) || Παροιμ. Ἀσωστη ἡ πέτρα 'ς τὰ νταμάγια καὶ τὰ κλαριά 'ς τὸ λόγγο (ἐπὶ φυγοπόνου) Λεξ. Δημητρ. || Ποιήμ.

Θάλασσα ὁ κάμπος ἄσωστη, καράβια τ' ἄσπρα σπίτια
ποῦ πάν καὶ ταξιδεύουνε μὲ τὰ παννὰ τῆς μοίρας
ΡΓκόλφ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 56

Ἀνθίζουν τὰ τριαντάφυλλα, γελοῦν οἱ ἀνεμῶνες
κ' εἶν' οἱ βιολέτιες ἄσωστες, περήφανα τὰ κρίνα
ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 18. Συνών. ἀλογάριστος Α1β, ἀλόγιαστος 2, ἀμέτρητος 1β, ἄμετρος, ἄπατος (Ι) 2, ἄπειρος, ἀτελείωτος. 3) Ὁ μὴ περατωθεὶς, ἡμιτελὴς σύννηθ.: Ἀσωστος τοῖχος. Ἀσωστο σπίτι. Ἀσωστο παραμύθι σύννηθ. Ἀνέσουσ' δ' λειὰ Θεσσ. Πουλὰ κάθ' ἑς κι ἀνέσουστα αὐτόθ. Συνών. ἄπόσωστος 1. β) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μὴ φθάσῃ τι, νὰ μὴ ἀξιώθῃ τινος καὶ ἰδίως μακρᾶς ζωῆς Ήπ. (Ζαγόρ.): Οὐ ἀνέσουσους, ποῦ νὰ μὴ σῶσ' κι νὰ μὴ φτάσ'! (ἀρά). 4) Ὁ μὴ συμπληρώσας τὴν ἀνάπτυξίν του, ὁ προῶρος τεχθεὶς καὶ ἐντεῦθεν ὁ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ἐλαττωματικὸς Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἀνδρ. Ήπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Βλάστ. Σιάτ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Ὀλυμπ.) Σάμ. Στερελλ. (Αίτωλ.) —Λεξ. Πρω.: Τὸ παιδί γεννήθηκε ἀνέσωστο Βούρβουρ. Ἀσωστο ἄβγὸ Λακων. Ἦταν μ' σὸς κι ἀνέσουσους Αἰτωλ. β) Καχεκτικὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἡ ἀστένεια μ' ἔκαμ μ' σὸν κι ἀνέσουσους. 5) Ἀνόητος, μωρὸς Ἀνδρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά.—Λεξ. Δημητρ.: Ἀφ' ὅσον τὸν ἄσωστον! Σαρεκκλ. Ἀσωστες κουβέντες Λεξ. Δημητρ.: Ἀσωστα λόγια Ἀνδρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄλλαλος 4, ἄμυαλος 1, ἀνάποδος Α 5δ, ἄνογος, ἀνόητος. 6) Λιποβαρὴς Νάξ. Ἀπύρανθ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.: Ἀσωστος 'ς τὸ ζύγισμα (Ἀπύρανθ.) Κρέας ἄσωστο Λακων. Ψάγια ἄσωστα αὐτόθ. 7) Ὁ μὴ δίκαιος, ὁ μὴ εὐθύς Λεξ. Δημητρ.: Παροιμ. Ὁ ἄσωστος κι ἂν πλερώθηκε, ἀκόμα ἔχει νὰ λάβῃ.

άσώτεμα τό, Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄσωτεύω.

Ἀφειδὴς δαπάνη, σπατάλη. Συνών. ἄσωτία 2.

άσωτεύω σύννηθ. ὠσωτεύω Ρόδ. ἄσωτέγκον Τσακων. Μέσ. ἄσωτεύομαι Ήπ.

Τὸ μεταγν. ἄσωτεύω.

1) Ἀμτβ. ζῶ ἄσώτως σύννηθ. καὶ Τσακων.: Γυρίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ κι ἄσωτεύει. Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἄσώτενε σύννηθ.

2) Διασκεδάζω Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.: Χτὲς βράδν ἴσαμε τοῖς δγὸ ἄσωτεύαμε. Κάθεται 'ς τὰ μαγαζιά κι ἄσωτεύει Καλάβρυτ. 3) Μετβ. σπαταλῶ, καταδαπανῶ ἀσκόπως

σύννηθ.: Ἀσώτεψε τὴν κληρονομίαν τοῦ πατέρα του - τὴν προῖκα τῆς γυναίκας του - τὴν ὑγείαν του. Ἀσώτεψε ἄπειρα πλούτη σύννηθ. Ἀσωτεμένος ἄνθρωπος (ὁ ἐν ἄσωτία βιώσας) Λεξ. Δημητρ.

άσωτήρευτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σωτηρευτός < σωτηρεύω.

Ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ σωθῇ τις: Ἀσωτήρευτη 'ναι ἡ ἀρρώστια του. Ὅλα σωτηρεύονται, μόνον ὁ θάνατος εἶν' ἄσωτήρευτος.

άσωτία ἡ, λόγ. σύννηθ. ἄσουτία βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἄσωτία.

1) Ἡ ἐν τῷ βίῳ ἀταξία, ἀκολασία, παραλυσία σύννηθ.: Ἐκαμε πολλὰς ἄσωτίας 'ς τὰ νεῖτα του σύννηθ. 2) Ἀσώτεμα, ὁ ἰδ., Ήπ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.

άσωτος ἐπίθ. σύννηθ. ἄσουτους σύννηθ. βόρ. ἰδιώμ. ἄσωτε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄσωτος.

1) Ἀκόλαστος, ἀσελγής, διεφθαρμένος σύννηθ. καὶ Τσακων.: Ἀσωτος ἄνθρωπος. Ἀσωτη ζωὴ. Ἐζῆσε μιὰ ζωὴ ἄσωτη σύννηθ. 2) Σπάταλος σύννηθ.: Αὐτὸς εἶναι ἄσωτος υἱὸς (ἡ φρ. ἐκ τοῦ εὐαγγελίου). Ὅσο ἄσωτος εἶναι ὁ ἕνας, τόσο φιλάργυρος εἶναι ὁ ἄλλος σύννηθ. || Φρ. Ἀσωτος ἡλιος (ὁ διαρκῶς θερμαίνων οἶονεὶ μὴ φειδόμενος τῶν ἀκτίνων του) ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 2,8 || Γνωμ. Ἀπὸ τὸν ἀκριβὸ εἶδα, μ' ἀπὸ τὸν ἄσωτο ὄχι Λεξ. Ἐλευθερουδ. Ἡ ἄσωτη νοικοκυρὰ πύργο ἀλογάρι θέλει Αἴγιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνοιχτός Β 4. 3) Ἀπερίσκεπτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Εὐτὸς εἶν' ἄσωτος, δὲ σκέβγεται τίποτα.

-ἄτα (Ι) κατάλ. πολλαχ.

Ἐξ ἐπιρρ. εἰς -ἄτα προερχομένων ἐξ ἐπιθέτων εἰς -ἄτος, οἶον: ἀδερφικᾶτος - ἀδερφικᾶτα, γεμᾶτος - γεμᾶτα κττ. ἀπεσπάσθη τὸ -ἄτα ὡς ἰδία παραγωγικὴ κατάληξις.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται ἐπιρρήματα τροπικά. 1) Ἐξ οὐσιαστικῶν, οἶον: ἀδερφός - ἀδερφᾶτα, ἀλεπού - ἀλεπᾶτα κττ.

2) Ἐξ ἐπιθέτων, οἶον: ἀναπαντικός - ἀναπαντικᾶτα, ἀποστολικός - ἀποστολικᾶτα κττ. 3) Ἐξ ἐπιρρημάτων, οἶον: δεξιὰ - δεξιᾶτα, ζερβὰ - ζερβᾶτα, σκοτεινὰ - σκοτεινᾶτα, ἀνωπίσω - ἀνωπισᾶτα κττ..

-ἄτα (ΙΙ) κατάλ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοπωνυμίων εἰς -ἄτα προελθόντων ἐξ ἐπωνύμων εἰς -ἄτος, δηλούντων δὲ τὸν κάτοχον ἢ οἰκήτορα, ἀπεσπάσθη τὸ -ἄτα ὡς ἰδία παραγωγικὴ κατάλ.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται τοπωνύμια ἐξ ἐπωνύμων, οἶον: Βαλοσαμῆς - Βαλοσαμᾶτα, Κουρούκλης - Κουρουκλᾶτα, Μεταξᾶς - Μεταξᾶτα, Σβορώνος - Σβορωνᾶτα κττ.

ἄτα ἐπιφών. σύννηθ. ἄτια Ἰμβρ.

Λέξις πεποιημένη.

1) Ἐν τῇ παιδικῇ γλώσσῃ συνήθως κατ' ἀναδίπλωσιν ἄτα ἄτα λέγεται εἰς φράσεις δηλούσας κίνησιν τινα ἐνθ. ἂν.: Πάει ἄτα. Ἐλα νὰ πάμε ἄτα ἄτα σύννηθ. Συνών. ἂπ 2. 2) Ἐν τῇ παιδικῇ γλώσσῃ ὁ ἀνάδοχος Κύπρ.

άταβάνιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀταβάνιαστους Μακεδ. ἀταβάνιαγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταβανιαστός < ταβανιάζω.

Ἀταβάνωτος, ὁ ἰδ.: Σπὶτ' ἀταβάνιαγου Αἰτωλ.

άταβάνωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀταβάνουτους βόρ. ἰδιώμ.



Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταβανωτός < ταβανώνω.

Ἄνθρωπος ἔχων ταβάνι, ἥτοι ὀροφὴν ἐνθ' ἄν.: Σπίτι ἀταβάνωτο. Κάμαρες ἀταβάνωτες. Δωμάτια ἀταβάνωτα κοιν. Ἀταβάνωτη στέγῳσι ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 52 Ἀταβάνωτη σκεπή ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 84. Συνών. ἀταβάνιαστος.

ἀταίριαστα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀταίριαστα πολλαχ. ἀταίριαστα πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀταίριαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ἀναρμόστως σύννηθ.: Ζῆ-φέρνηται ἀταίριαστα σύννηθ. Ἀγαποῦσε ἀταίριαστα μὴ μὲν ἀγαπᾷ τὴν Γ'Ξενοπ. Ἀφροδ. 40.

ἀταίριαστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀταίριαστους βόρ. ιδιῶμ. ἀταίριαστος Κεφαλλ. ἀταίριαστος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) ἀταίριαστους πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ. ἀταίριαστε Τσακων. ἀταίριαστος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ταίριαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μεουρσ.

1) Ὁ μὴ ἔχων σύντροφον τῆς ζωῆς ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 9: Ποίημ.

Μηνά μινεν ἀταίριαστος καὶ κλαίει καὶ χτυπιέται;

2) Ὁ μὴ ἔχων τὸ ταίρι του, τὸν ὁμοῖόν του, ἐπὶ πραγμάτων κατὰ ζευγὸς ὑπαρχόντων σύννηθ.: Ἀταίριαστες κάλτισες. Ἀταίριαστα γάντια - παπούτσια κττ. 3) Ὁ μὴ συμφωνῶν, ἀσυμβίβαστος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Ἀταίριαστο ἀντρογύνο. Ἀταίριαστοι χαρακτηῖρες. Ἀταίριαστες συννυφάδες. Ἀταίριαστα ἀδέρφια. Συνών. ἀκορδέριστος, ἀσύμφωνος.

β) Ὁ μὴ προσαρμολύμενος, ἀνάρμοστος κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀταίριαστα πράγματα. Ἀταίριαστο κλειδί κοιν. γ) Ἀπρεπής κοιν.: Ἀταίριαστα λόγια - φερσίματα κττ. Ἀταίριαστοι τρόποι κοιν. δ) Ὁ ἀνόμιος πρὸς τοὺς ἄλλους, ιδιόρρυθμος πολλαχ.: Ἀταίριαστος μ' ὅλο τὸν κόσμον πολλαχ. Σημάδι ἔχει ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ σημαδιακὸς κττ. ἀταίριαστος εἶναι ΑΠαπαδιαμ. Μάγισσ. 152. Συνών. ἀλλέικος, ἀλλέος, ἀλλεώτινος 1, ἀλλεώτικος 1, ἀλληλογίτικος, ἀσυνταίριαστος. ε) Ἀκομψος, χονδροειδής Πόντ. (Οἶν.): Ἀταίριαστος ἄνθρωπος. 4) Ὁ μὴ ἔχων τὸν ὁμοῖόν του, ὁ ἀσύγκριτος, ὁ ἔξοχος ἄλλων σύννηθ.: Ἀταίριαστη 'ς τὴν ὁμορφιά - 'ς τὴν προκοπή - 'ς τὰ κάλλη κττ. — Ποίημ.

Νεράϊδα εἶσαι 'ς τὸ κορμὶ κττ. ἀταίριαστη 'ς τὰ κάλλη ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 11.

Πβ. ἀταίριος.

ἄταιρος ἐπίθ. Ἀθῆν. — ΟΜπεκὲς ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 260. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ταίρι.

1) Ὁ μὴ ἔχων σύντροφον τῆς ζωῆς του Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. 2) Ὁ μὴ ἀποτελῶν ζευγὸς, ἐπὶ πραγμάτων Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀντιλογίτικος. 3) Ὁ μὴ ἔχων τὸν ὁμοῖόν του, ἀπαράβλητος, ἀπαράμιλλος Ἀθῆν. — ΟΜπεκὲς ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ.: Ἡ προκοπή του ἦτανε ἄταιρο πρᾶμα Ἀθῆν. Ἀταιρο χαλὶ ΟΜπεκὲς ἐνθ' ἄν.

ἀτάιστος ἐπίθ. ἀτάιστος πολλαχ. ἀτάιστους πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ. ἀτάιστους Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀτάιστε Τσακων. ἀτάιστος κοιν. ἀτάιστους βόρ. ιδιῶμ. ἀτάιστος Πελοπν. (Ἀγρίδ. Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταῖστος < ταῖζω.

1) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἐδόθη τροφή κοιν.: Ἀτάιστο μωρὸ - παιδί κττ. Ἀτάιστο ἄλογο - πουλλὶ - σκυλλὶ κττ. Ἀτάιστες κόττες. Ἀτάιστα πουλλὰ κοιν. || Γνωμ. Τ' ἀτάιστον μὲν ἄν' οἱ εἰχ' 'ς τὸν ποντὰμ' Ζαγόρ. Πβ. ἀπλύ-

μιστος. 2) Ὁ μὴ δεκασθεὶς καὶ ὃν δὲν δύναται τις νὰ δεκάσῃ σύννηθ.: Γιὰ νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειά του δὲν ἄφησε ὑπάλλληλο ἀτάιστο σύννηθ. || Φρ. Σκυλλὶ ἀτάιγο (ἐπὶ ἀδεκάστου) Καλάβρυτ. || Γνωμ. Ἀτάιστος κατῆς, κακὸς κριτῆς Λεξ. Δημητρ.

Πβ. ἀταίριαστος.

ἀτάνωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τανωτός < τανώνω.

Ὁ μὴ ἀρτυθεὶς μὲ τάνι, ἥτοι ἀποβουτυρωμένον διὰ μακρᾶς διακινήσεως γιαούρτι, ὀξύγαλα: Ἀτάνωτον φασίν.

ἀταξάδα ἡ, Κρήτ. (Βάμ. Σητ. Χαν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀταχτός κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. ἀταξία. Ἡ λ. καὶ ἐν Γύπαρ. πρᾶξ. Γ στ. 295 (ἐκδ. ΕΚριαρ.)

Ἀταξία 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀταξάδα 'καμε καὶ γιὰ 'κεινὰ τὸν ἥδειρε Σητ. || Ἄσμ.

Συδάθησε μ', ἃ σοῦ 'φταιξα καὶ σοῦ 'καν' ἀταξάδα

Βάμ.

ἀταξία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀταξίγια Πόντ. (Κερασ.) κ.ά.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀταξία.

1) Ἡ ἑλλειψὶς τάξεως, ἀκαταστασία κοιν.: Μεγάλῃ ἀταξίᾳ βασιλεύει 'ς τὸ σπῖτι. Εἶναι σὲ ἀταξία τὰ βιβλία - τὰ πράγματα κττ. Βλέπω ἀταξία 'ς τὰ κατάστιχα - 'ς τοὺς λογαριασμοὺς κττ. Συνών. ἀταχτία, ἀταχτοσύνη, ἀταχτωσία. 2) Ἀτακτος πρᾶξις, ἀτάκτημα, ἀκοσμία κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Τὸ παιδί ἔκανε μὴ μὲν ἀταξία - πολλὰς ἀταξίες κοιν. Τρανὸν ἀταξίαν ἐποίκεν Πόντ. Συνών. ἀταξάδα.

ἀταξίδευτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀταξίδιφτους πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταξιδευτός < ταξιεύω.

1) Ὁ μὴ μετακομισθεὶς εἰς ἄλλον τόπον πολλαχ.: Ἀπόμειναν ἐφέτος τὰ καπνὰ μας ἀταξίδευτα. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν διέσχισέ τις ταξιδεύων, ἐπὶ θαλάσσης πολλαχ.: Πέλαγ' ἀταξίδευτα ΜΤσιριμώκ. Ὠρες δειλιν. 7. 3) Ὁ μὴ ταξιδεύσας, ὁ μὴ ἀπομακρυνθεὶς τῆς πατρίδος του πολλαχ.: Ἀταξίδευτος ἔμεινα φέτος. Ἀταξίδευτος ἄνθρωπος. Ἀταξίδευτη γυναῖκα. Εἶναι ἀταξίδευτη ὥς τώρα καὶ φοβᾶται τὴ θάλασσα. || Φρ. Ἀταξίδευτο καράβι (νεότευκτον).

ἀτάπωτος ἐπίθ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταπωτός < ταπώνω.

Ὁ μὴ κλεισθεὶς μὲ τάπαν, ἀπωμάτιστος, ἐπὶ φιάλης: Ἀτάπωτο μπουκκάλι.

ἀταραξία ἡ, λόγ. σύννηθ. ἀταραξία Λεξ. Γαζ. (λ. ἀμέλεια).

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀταραξία.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀτάραχος, ἡρεμία, γαλήνη, ψυχραιμία: Ἔδειξε μεγάλη ἀταραξία, ὅταν τ' ἄκουσε. Τοῦ μίλησε - τοῦ ἀπάντησε μὲ ἀταραξία.

ἀτάραχα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀτάραχα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτάραχος.

Ἀταράχως, ἡρέμα ἐνθ. ἄν.: Μιλάει ἀτάραχα. Ἀπαντάει ἀτάραχα. Κοιμᾶται - κοιτάζει ἀτάραχα σύννηθ. || Φρ. Ἀμαχα κττ. ἀτάραχα (ἡρεμώτατα) Κρήτ. Πελοπν. (Δημητσάν. Κουτήφαρ. Μάν. κ.ά.) Συνών. ἀβρόντητα, ἄμαχα, ἀτάραχτα.

ἀταράχευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀταράχευτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

